

**Rozporządzenie
Prezydenta Rzeczypospolitej**

z dnia 24 lutego 1928 r.

**o stosunku służbowym profesorów państwowych
szkół akademickich i pomocniczych sił naukowych
tych szkół.**

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

TYTUŁ I.

PROFESOROWIE.

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

Art. 1. Warunkami mianowania profesora państwowej szkoły akademickiej są, obok kwalifikacji naukowych: nieskazitelna przeszłość i zdolność do działań prawnych.

Art. 2. Osoba, przeciw której toczy się postępowanie karno - sądowe lub upadłościowe, albo postępowanie o pozbawienie jej własnowolności, nie może być mianowana profesorem.

Art. 3. Profesorów zwyczajnych i nadzwyczajnych mianuje Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Rady Ministrów, przedstawiony jej przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego zgodnie z przepisami ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. o szkołach akademickich (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 494).

Profesorami na wydziałach teologicznych rzymsko-katolickich mogą być mianowane tylko osoby posiadające upoważnienie właściwej władzy duchownej.

Mianowanie ogłasza się w gazecie rządowej.

W związku z nominacją Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego określa najniższy obowiązkowy wymiar godzin wykładów i ćwiczeń w tygodniu oraz ewentualnie zakład, którego kierownictwo zostaje powierzone profesorowi.

Art. 4. Stosunek służbowy profesora zwyczajnego i nadzwyczajnego zawiązuje się z chwilą doręczenia mu pisma nominacyjnego.

Art. 5. Objęcie obowiązków następuje w dniu, który oznaczy Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Datę objęcia obowiązków rektor stwierdza na piśmie nominacyjnym i zarządza zanotowanie jej w aktach personalnych profesora. W razie niezgłoszenia się profesora w terminie oznaczonym i nieusprawiedliwienia zwłoki w ciągu dalszych dni **15**

mianowanie traci ważność, co stwierdza pisemnie Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Art. 6. Czas służby profesorskiej liczy się od dnia rzeczywistego jej objęcia, a w razie zamianowania profesorem osoby będącej w dniu nominacji w jakiegokolwiek służbie państwowej, — od dnia zwolnienia od poprzednich obowiązków służbowych.

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za zgodą Ministra Skarbu może zaliczyć na wniosek rady wydziałowej, zatwierdzony przez senat, do służby profesorskiej w całości lub w części poprzedni czas pracy w zawodzie pokrewnym z katedrą, którą profesor piastuje.

Sposób obliczania czasu służby do wysługi emerytalnej określają przepisy emerytalne.

Art. 7. Przy pierwszej nominacji oraz przy nominacji po przerwie w służbie profesorskiej profesor składa na ręce rektora ślubowanie, którego brzmienie i sposób składania ustali rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Art. 8. Prezydent Rzeczypospolitej może na wniosek Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, przedstawiony na podstawie uchwały rady wydziałowej, zatwierdzonej przez senat mianować docentów, którzy zajęci są w tym charakterze co najmniej przez lat pięć, za wybitną działalność naukową tytułarnymi profesorami szkoły akademickiej.

Profesor tytułarny nie pobiera przewidzianego dla profesorów uposażenia w służbie czynnej i emerytalnej.

Rozdział II.

Obowiązki.

Art. 9. Do obowiązków profesora należy:

- 1) twórcza praca naukowa,
- 2) wykładanie i prowadzenie ćwiczeń co najmniej w liczbie godzin oznaczonych przy nominacji,
- 3) kierowanie związanym z katedrą zakładem lub seminarjum,
- 4) egzaminowanie z wykładanego przedmiotu,
- 5) branie udziału w posiedzeniach kolegialnych władz akademickich i w komisjach,
- 6) piastowanie godności akademickich, obejmowanie referatów, udział w postępowaniu dyscyplinarnym oraz pełnienie innych czynności, poruczonych przez władze akademickie.

Art. 10. Profesor obowiązany jest wiernie służyć Rzeczypospolitej, przestrzegać ściśle przepisów prawnych, a obowiązki wypełniać gorliwie, sumiennie i bezstronnie.

Art. 11. W szczególności obowiązkiem profesora jest:

- 1) wykonywać zarządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz samorządowych władz akademickich, wydane na mocy obowiązujących przepisów;
- 2) strzec powagi swego stanowiska i unikać wszystkiego, co mogłoby obniżyć powagę nauki i znaczenie odnośnej szkoły akademickiej;

3) przysyłać na ręce dziekana wszelkie prośby, zażalenia i przedstawienia w sprawach urzędowych i osobistych, wynikające z jego stanowiska urzędowego.

Art. 12. Profesorowi nie wolno:

1) omawiać publicznie spraw poufnych, dotyczących jego stosunku służbowego, stosunku między profesorami a władzami samorządowymi państwowej szkoły akademickiej, temi ostatniemi a władzami naczelniemi, — chyba że otrzyma na to zezwolenie rektora;

2) oddawać się takiemu zajęciu ubocznemu, które mogłoby stanowić przeszkodę w należytem pełnieniu obowiązków, albo nie odpowiadałoby godności profesora państwowej szkoły akademickiej;

3) wykonywać zajęcia ubocznego, połączonego ze stałym wynagrodzeniem, bez zezwolenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, udzielonego na wniosek rady wydziałowej, zatwierdzony przez senat;

4) zawierać transakcyj gospodarczych ze szkołą akademicką, w której pracuje;

5) ciągnąć korzyści materialnych z zakładów i urzędzeń państwowych szkół akademickich bez zezwolenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, udzielonego na podstawie uchwały rady wydziałowej, zatwierdzonej przez senat, a określającego odszkodowanie za używanie tych urzędzeń.

Art. 13. Profesor obowiązany jest donieść natychmiast dziekanowi o każdej przeszkodzie w pełnieniu obowiązków, wywołanej czy to chorobą, czy innemi uzasadnionemi powodami. Dziekan może żądać udowodnienia tej przeszkody.

Art. 14. Profesor powinien obrać sobie miejsce zamieszkania w ten sposób, aby mógł czynić zadość wszelkim obowiązkom swego stanowiska, wskazać rektorowi miejsce swego pobytu i donosić o każdej jego zmianie.

Rozdział III.

Prawa.

Art. 15. Profesor ma prawo podawać i oświetlać z katedry i w publikacjach naukowych według swego naukowego przekonania i sposobem naukowym wszelkie zagadnienia wchodzące w zakres gałęzi wiedzy, których jest przedstawicielem, oraz ma zupełną swobodę w wyborze metod wykładów i ćwiczeń.

Art. 16. Poza ferjami profesor może otrzymać płatny lub bezpłatny urlop:

- a) dla poratowania zdrowia,
- b) dla załatwienia spraw osobistych, rodzinnych i majątkowych,
- c) dla celów naukowych,
- d) dla celów publicznych.

Dla powyższych celów profesor może otrzymać także częściowe zwolnienie od obowiązków.

Art. 17. Urlopu dla poratowania zdrowia udziela się, jeżeli stan zdrowia profesora nie wyklucza

wprawdzie możliwości pełnienia obowiązków, lecz wymaga odpoczynku lub leczenia.

Jeżeli urlop dla poratowania zdrowia trwa nieprzerwanie dłużej niż rok, a urlop dla załatwienia spraw osobistych, rodzinnych i majątkowych — dłużej niż dwa miesiące, to za dalszy czas urlopu wstrzymuje się uposażenie służbowe. Czas trwania takiego urlopu bez uposażenia nie może przenosić w wypadku urlopu dla poratowania zdrowia lat dwóch, w wypadku urlopu dla załatwienia spraw osobistych, rodzinnych i majątkowych — jednego roku.

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może na wniosek rady wydziałowej, zatwierdzony przez senat, w wypadkach, zasługujących na szczególne względy, odstąpić od powyższych przepisów.

Przy obliczaniu rocznego lub dwumiesięcznego czasu trwania urlopu liczą się jako przerwy tylko te okresy czynnej służby, które wynoszą połowę czasu, spędzonego bezpośrednio przedtem na urlopie. O ile służba czynna trwała krócej, poszczególne okresy urlopu liczą się razem.

Udzielanie urlopu należy do dziekana w wymiarze do dni 14, do rektora zaś w wymiarze do dni 30 w ciągu jednego roku akademickiego. Urlopu w wyższym wymiarze udziela Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na wniosek rady wydziałowej, zatwierdzony przez senat.

Art. 18. Sprawowanie przez profesora mandatu do ciała ustawodawczego nie wymaga urlopu, natomiast powoduje w pełnieniu obowiązków, związanych z katedrą profesorską (art. 9), wszelkie ulgi ze sprawowania tego mandatu wynikające.

Art. 19. Profesor otrzymuje uposażenie, które normują przepisy uposażeniowe.

Profesorowi służy prawo do uposażenia emerytalnego, a wdowie i sierotom po nim — prawo do zapotrzebowania wdowiego i sierocego na zasadach, które normują przepisy emerytalne.

Art. 20. Uposażenie profesorów ulega zajęciu administracyjnemu tudzież zapowiedzeniu i zajęciu sądowemu najwyżej do 1/5, za alimenty zaś do wysokości 2/5 sumy uposażenia przypadającego do wypłaty.

Przy zbiegu zapowiedzeń za alimenty i za inne należności lub długów 1/5 część uposażenia podlega stosunkowemu podziałowi na wszystkie długie ogółem, drugą zaś część przeznaczają na zaspokojenie samych tylko alimentów, o ileby pierwsza 1/5 część na nie przy zbiegu innych wierzycieli nie wystarczała.

Zwrot zaliczek na uposażenie nie podlega przepisom artykułu niniejszego.

Art. 21. Od zapowiedzenia i zajęcia wolne są diety, koszty podróży w sprawach służbowych i przesiedlenia oraz zasiłki na cele naukowe i zapomogi na leczenie własne lub rodziny, na pogrzeb rodziców, żony lub dzieci, albo z powodu klęski elementarnej lub innego nieszczęśliwego wypadku.

Art. 22. Profesorowi służy przy pełnieniu obowiązków prawo do ochrony, przyznanej ustawami karnymi urzędnikom państwowym.

Rozdział IV.

Rozwiązanie stosunku służbowego.

Art. 23. Profesora, który ukończył 65 lat, Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego przenosi w stan spoczynku. Na wniosek rady wydziałowej, zatwierdzony przez senat, Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może pozostawić profesora w czynnej służbie po tym terminie, nie dłużej wszakże, niż do ukończenia 70 lat.

Do dnia 30 września 1933 r. pozostawienie w czynnej służbie może nastąpić bez względu na wiek.

Profesora, który z powodu choroby (art. 13) nie pełni obowiązków dłużej niż rok, Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może zwolnić przy zastosowaniu przepisów emerytalnych.

Przy obliczaniu rocznego czasu trwania choroby stosuje się postanowienia ust. 4 art. 17.

Inne wypadki przeniesienia w stan spoczynku określają przepisy emerytalne.

Art. 24. Profesor ma prawo zgłosić ustąpienie z katedry.

Zgłoszenie ustąpienia powinno być dokonane pisemnie i wymaga przyjęcia przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Jeżeli w przeciągu 4 tygodni od dnia otrzymania przez Ministra zgłoszenia ustąpienia z katedry profesor nie otrzymał decyzji, zgłoszenie uważa się za przyjęte.

Przyjęcie zgłoszenia może odroczyć Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, jeżeli profesor pozostaje w śledztwie karnem lub dyscyplinarnem lub zalega z zobowiązaniami pieniężnymi, wynikłymi ze stosunku służbowego.

Art. 25. Przez dobrowolne ustąpienie z katedry profesor traci wszelkie prawa wynikające ze stosunku służbowego dla niego i rodziny.

W razie ponownej nominacji Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może przywrócić profesorowi prawa, nabyte poprzednią służbą.

Rozdział V.

Odpowiedzialność dyscyplinarna.

Art. 26. Za naruszenie swych obowiązków profesor podlega, niezależnie od odpowiedzialności karnej lub cywilnej, odpowiedzialności dyscyplinarnej według postanowień art. 27—86.

Art. 27. Jeżeli w tej samej sprawie wszczęto postępowanie karno-sądowe i postępowanie dyscyplinarne, to ostatnie może być zawieszona aż do ukończenia postępowania karno-sądowego.

Art. 28. Profesor skazany na karę sądową, która pociąga za sobą utratę zdolności do piastowania urzędu publicznego, zostaje usunięty z katedry przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego bez postępowania dyscyplinarnego.

Art. 29. Kary dyscyplinarne są:

- 1) upomnienie,
- 2) nagana,
- 3) utrata prawa do sprawowania godności akademickich z wyboru na przeciąg czasu od roku do lat trzech,
- 4) przeniesienie w stan spoczynku,
- 5) przeniesienie w stan spoczynku z umniejszonym uposażeniem emerytalnym najwyżej o 50%,
- 6) usunięcie z katedry.

Art. 30. Kary dyscyplinarne mogą być nakładane tylko orzeczeniem właściwej komisji dyscyplinarnej.

Przy wymierzaniu kar dyscyplinarnych należy w każdym poszczególnym wypadku mieć na względzie doniosłość przewinienia i powstałej z tego powodu szkody, stopień winy, jako też dotychczasowe zachowanie się obwinionego.

Art. 31. Kara nagany pociąga za sobą wstrzymanie posunięcia do wyższego szczebla uposażenia na przeciąg jednego roku.

Art. 32. Kara usunięcia z katedry powoduje utratę wszelkich praw, związanych ze stanowiskiem profesora, oraz prawa wykładania (*venia legendi*).

Art. 33. Członkom rodziny profesora, usuniętego z katedry (art. 28 i 29 p. 6), może Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na wniosek rady wydziałowej, zatwierdzony przez senat, w razie oboliczności zasługujących na szczególne uwzględnienie przyznać odpowiedni zasiłek na utrzymanie, który nie może przewyższać ich normalnego zaopatrzenia wdowiego lub sierociego, — a to albo już od daty wstrzymania uposażenia usuniętego profesora, albo dopiero po jego śmierci.

Do zasiłku tego mają zastosowanie przepisy emerytalne o utracie prawa do zaopatrzenia wdowiego i sierociego.

Art. 34. Profesorowie w stanie spoczynku podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej z powodu przewinień służbowych, popełnionych w służbie czynnej.

Art. 35. Do profesorów w stanie spoczynku stosuje się następujące kary dyscyplinarne:

- 1) nagana,
- 2) stałe lub czasowe zmniejszenie uposażenia najwyżej o 25%,
- 3) w razie okoliczności szczególnie obciążających, — utrata wszelkich wynikających ze stosunku służbowego praw profesora i jego rodziny z analogicznym zastosowaniem postanowień art. 33.

Art. 36. Dla profesora w stanie spoczynku właściwą jest komisja dyscyplinarna, której podlegał w chwili przeniesienia w stan spoczynku.

Art. 37. Jeżeli od chwili przewinienia do chwili wszczęcia postępowania dyscyplinarnego upłynęło lat 5, postępowanie dyscyplinarne nie może być wszczęte, a w razie wszczęcia — należy je umorzyć.

Jeżeli jednak przewinienie zawiera znamiona przestępstwa karnego, przedawnienie dyscyplinarne nie może nastąpić wcześniej, niż przedawnienie karne.

Rozdział VI.

Władze dyscyplinarne i postępowanie dyscyplinarne.

Art. 38. Do orzekania w sprawach dyscyplinarnych powołane są:

- a) komisje dyscyplinarne w obrębie każdej szkoły akademickiej jako pierwsza instancja,
- b) Wyższa Komisja Dyscyplinarna przy Ministrze Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego jako instancja odwoławcza.

Art. 39. Liczbę członków poszczególnych komisji dyscyplinarnych i Wyższej Komisji Dyscyplinarnej określa Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Członków komisji dyscyplinarnej powołuje Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na lat 3 na podstawie wniosku właściwego senatu akademickiego, który przedstawia z pośród profesorów danej szkoły akademickiej lub innych miejscowych szkół akademickich kandydatów w liczbie co najmniej dwukrotnie wyższej od liczby członków. Minister wyznacza z pośród członków przewodniczącego i zastępcę przewodniczącego. W razie potrzeby komisję uzupełnia się przez mianowanie nowych członków na resztę okresu trzyletniego.

Art. 40. Wyższą Komisję Dyscyplinarną tworzy Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego przez powołanie potrzebnej liczby członków z pośród profesorów szkół akademickich, przedstawionych w myśl art. 39, a niepowołanych na członków komisji dyscyplinarnych.

Art. 41. Członkowie komisji dyscyplinarnych są w wykonywaniu swoich funkcji samodzielni i niezawisli.

Członkowie pełnią obowiązki swoje bezpłatnie. Za podróże, odbyte celem udziału w posiedzeniach komisyjnych, należą im się diety i koszta podróży.

Art. 42. Komisje dyscyplinarne obradują i orzekają w kompletach z trzech osób, z których jedną jest przewodniczący lub jego zastępca, pozostałe zaś powołuje przewodniczący dla każdej sprawy.

Uchwały zapadają bezwzględną większością głosów. Przewodniczący głosuje na końcu.

Art. 43. Komisje dyscyplinarne otrzymują pomieszczenie i pomoc kancelaryjną od odnośnej szkoły akademickiej; Wyższa Komisja Dyscyplinarna — od Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Art. 44. Członek komisji dyscyplinarnej traci mandat, jeżeli przestanie być profesorem w danej miejscowości; członek Wyższej Komisji Dyscyplinarnej — jeżeli przestanie być profesorem państwowych szkół akademickich.

Profesor, przeciw któremu toczy się postępowanie karne-sądowe lub dyscyplinarne, nie może pełnić obowiązków członka komisji dyscyplinarnej, a jeżeli postępowanie zakończy się ukaraniem, przestaje być członkiem komisji.

Art. 45. Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może dla danej sprawy dyscyplinarnej delegować komisję dyscyplinarną przy innej szkole akademickiej na prośbę obwinionego, na wniosek senatu, lub jeżeli śledztwo zostało wdrożone przez Ministra (art. 50), — mocą własnej decyzji.

Art. 46. W celu strzeżenia dobra służby, naruszonego przez uchybienie obowiązkowi, Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego dla każdej komisji wyznacza z pośród profesorów rzecznika dyscyplinarnego i jego zastępcę na podstawie terena, przedstawionego przez senat na okres trzyletni.

Zadna uchwała Komisji nie może być powzięta bez wysłuchania rzecznika dyscyplinarnego.

Na żądanie senatu rzecznik dyscyplinarny obowiązany jest zdać sprawę o przebiegu postępowania dyscyplinarnego senatowi, na żądanie zaś Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego — Ministrowi.

Art. 47. Obwiniony ma prawo powołać obrońcę z grona profesorów państwowych szkół akademickich lub prosić senat o wyznaczenie takiego obrońcy z urzędu.

Obrońca, wyznaczony przez senat, nie może odmówić podjęcia się obrony. Nie może być obrońcą członek tej komisji, przed którą sprawa się toczy.

Obrońcy nie wolno przyjmować wynagrodzenia. Niezbędne koszty, poniesione w interesie obrony, zwraca obrońcy Skarb Państwa.

Imię i nazwisko obrońcy obwiniony podaje do wiadomości przewodniczącego najpóźniej w przededniu rozprawy.

Art. 48. Członków komisji dyscyplinarniej i rzecznika dyscyplinarnego można wyłączyć od udziału w sprawie w wypadkach i na zasadach postanowień ustaw postępowania karnego, dotyczących wyłączenia sędziów i prokuratorów.

Ponadto obwiniony ma prawo w ciągu 8 dni po doręczeniu listy kompletu dyscyplinarnego wyłączyć z niej dwie osoby bez podania powodów.

Art. 49. Postępowanie dyscyplinarne jest tajne.

Uchwały i orzeczenia komisji dyscyplinarniej można ogłaszać jedynie za zezwoleniem Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na wniosek komisji.

Art. 50. Rektor szkoły akademickiej w razie otrzymania wiadomości o naruszeniu obowiązków przez profesora, po zarządzeniu przesłuchania tegoż i przeprowadzeniu w razie potrzeby dochodzenia wstępnego, przedstawia sprawę senatowi, który rozstrzyga, czy ma być wdrożone postępowanie dyscyplinarne.

Prawo wdrożenia postępowania dyscyplinarnego służy także Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

O wdrożeniu postępowania dyscyplinarnego rektor zawiadamia obwinionego na piśmie.

Art. 51. O ile dochodzenie wstępne nie wyjaśniło dostatecznie faktu naruszenia obowiązków, rektor bądź na skutek uchwały senatu, bądź na żądanie

Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego zarządza przeprowadzenie odpowiedniego śledztwa.

Jeżeli postępowanie dyscyplinarne wdrożone zostało przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Minister może zarządzić śledztwo przez delegowanego przez siebie w tym celu profesora jednej z państwowych szkół akademickich.

Do śledztwa nie może być wyznaczony ani członek komisji dyscyplinarniej, ani rzecznik dyscyplinarny lub jego zastępca.

Art. 52. Prowadzący śledztwo przesłuchuje świadków, a w razie potrzeby znawców, i bada wszystkie okoliczności potrzebne do wyjaśnienia sprawy. W razie potrzeby prowadzący śledztwo może zwrócić się do właściwego sądu karnego o przesłuchanie świadka lub znawcy pod przysięgą.

Połączone z temi czynnościami koszty zwracane są sądowi z budżetu Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Art. 53. Prowadzący śledztwo może żądać współdziałania władz administracyjnych i policyjnych, w szczególności w sprawie przesłuchania świadków i znawców.

Obwiniony w toku śledztwa powinien mieć możliwość wypowiedzenia się co do stawianych mu zarzutów i co do wyniku śledztwa; przeglądania aktów prowadzący śledztwo może odmówić, jeżeli uzna to za szkodliwe dla celów śledztwa.

Odmowa obwinionego lub fizyczna niemożność zeznawania nie wstrzymuje śledztwa.

Art. 54. Rzecznik dyscyplinarny ma prawo wglądu w akta śledztwa i stawiania wniosków prowadzącemu śledztwo, który obowiązany jest wnioski te, o ile dotyczą rozszerzenia materiału dowodowego, uwzględnić.

Art. 55. Po wdrożeniu postępowania dyscyplinarnego (art. 50), lub też po ukończeniu śledztwa, rektor przesyła rzecznikowi dyscyplinarnemu akta celem przedstawienia wniosków, poczem wraz z wnioskami rzecznika dyscyplinarnego przesyła je komisji dyscyplinarniej.

Art. 56. Komisja dyscyplinarna uchwała albo uzupełnienie śledztwa, albo umorzenie postępowania dyscyplinarnego bądź wogóle, bądź co do niektórych zarzutów, albo wreszcie przekazanie sprawy do rozprawy dyscyplinarniej.

Uzupełnienie śledztwa dokonywa się w myśl art. 50, 53 i 54.

Przeciw umorzeniu postępowania służy rzecznikowi dyscyplinarnemu prawo wniesienia odwołania na zasadach art. 66 do Wyższej Komisji Dyscyplinarniej; w razie jednak częściowego umorzenia postępowania — tylko łącznie z odwołaniem od orzeczenia.

Uchwała przekazująca sprawę do rozprawy dyscyplinarniej powinna zawierać wszystkie punkty obwinienia zgodnie z wnioskami rzecznika dyscyplinarnego.

Art. 57. Odpisy uchwały przekazującej doręcza się za pośrednictwem rektora rzecznikowi dyscy-

plinarnemu i obwinionemu, temu ostatniemu wraz z listą członków kompletu dyscyplinarnego i ich zastępców oraz wezwaniem na rozprawę. Z wezwaniem może być połączone zastrzeżenie, że w razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa rozprawa będzie przeprowadzona i orzeczenie wydane zaocznie. Uchwała przekazująca nie podlega zaskarżeniu.

Art. 58. W czasie między doręczeniem uchwały przekazującej a rozprawą obwiniony i jego obrońca mają prawo przebiegać akta sprawy, z wyjątkiem protokółów obrad, i sporządzać z nich odpisy, a nadto stawiać wnioski co do środków dowodowych na rozprawie dyscyplinarnej.

Art. 59. Przewodniczący komisji dyscyplinarnej wydaje zarządzenia celem przygotowania rozprawy dyscyplinarnej. Termin rozprawy powinien być tak wyznaczony, aby obwiniony miał możliwość dokonać wyłączenia (art. 48) i stawiać wnioski (art. 58).

Przewodniczący kieruje rozprawą i czuwa nad biegiem postępowania pod względem formalnym i rzeczowym.

Art. 60. Rozprawa dyscyplinarna odbywa się wyłącznie przy udziale osób uprawnionych przez rozporządzenie niniejsze do udziału w sprawie.

Art. 61. Rozprawę dyscyplinarną należy w miarę możliwości przeprowadzić w jednym ciągu z uwzględnieniem koniecznych przerw, można jednak uchwałą kompletu z ważnych powodów ją odroczyć.

W razie odroczenia, jeżeli w składzie kompletu zajdzie zmiana, postępowanie dowodowe przeprowadza się ponownie.

Art. 62. Rozprawa rozpoczyna się odczytaniem uchwały przekazującej, a w Wyższej Komisji Dyscyplinarnej — orzeczenia komisji i odwołania, poczem następuje przesłuchanie świadków i znawców oraz w miarę potrzeby odczytanie protokołu dochodzenia wstępnego i śledztwa, jak również innych aktów i dokumentów.

Członkowie komisji dyscyplinarnej mają prawo zadawać pytania obwinionemu, świadkom i znawcom.

Obwinionemu lub też jego obrońcy oraz rzecznikowi dyscyplinarnemu służy prawo wypowiedzania się co do poszczególnych środków dowodowych i odwodowych oraz zadawania pytań świadkom i znawcom.

Po zakończeniu postępowania dowodowego następują wywody i wnioski rzecznika dyscyplinarnego tudzież obwinionego i jego obrońcy. Obwiniony ma w każdym wypadku głos ostatni.

Art. 63. Komisja dyscyplinarna może w swem orzeczeniu opierać się tylko na faktach i okolicznościach, stwierdzonych na rozprawie.

Komisja wydaje orzeczenie, w którym albo uwalnia obwinionego od zarzutu naruszenia obowiązków, albo uznaje go winnym; w tym ostatnim wypadku komisja nakłada jedną z kar, wymienionych w art. 29 lub 35.

Art. 64. Narada i głosowanie kompletu dyscyplinarnego odbywa się bez udziału stron.

Po naradzie przewodniczący ogłasza stronom sentencję orzeczenia, sporządzoną na piśmie i podpisaną przez komplet dyscyplinarny, a zawierającą zarzuty, których obwiniony został uznany winnym, oraz te, od których został uwolniony, wreszcie wymierzoną mu karę.

Orzeczenie, które oprócz sentencji powinno zawierać także motywy, przewodniczący przesyła w odpisie obwinionemu i rzecznikowi dyscyplinarnemu w ciągu dni ośmiu po dniu ogłoszenia sentencji.

Art. 65. Z rozprawy spisuje się protokół, który podpisuje przewodniczący i protokółant.

Art. 66. Od orzeczenia komisji dyscyplinarnej służy zarówno obwinionemu, jak i rzecznikowi dyscyplinarnemu, prawo wniesienia odwołania do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej w ciągu dni 14, licząc od dnia następnego po otrzymaniu odpisu orzeczenia, — na ręce przewodniczącego Komisji, która orzeczenie wydała.

Odwołanie odracza wykonanie orzeczenia.

Art. 67. Wyższa Komisja Dyscyplinarna przeprowadza wskutek odwołania rozprawę dyscyplinarną i wydaje orzeczenie, stosując analogiczne postanowienia o rozprawie dyscyplinarnej i orzekaniu w pierwszej instancji.

Odwołanie spóźnione lub wniesione przez osobę nieuprawnioną komisja zostawia bez rozpatrzenia.

Rozstrzygnięcie, wymienione w poprzednim ustępie, oraz uzupełnienia śledztwa uchwała Wyższa Komisja Dyscyplinarna bez rozprawy.

Art. 68. W razie śmierci obwinionego postępowanie dyscyplinarne podlega umorzeniu, może być jednak przeprowadzone do końca na żądanie ustawowych spadkobierców obwinionego.

Art. 69. Przewodniczący komisji dyscyplinarnej przesyła właściwemu senatowi oraz Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego odpis orzeczenia dyscyplinarnego, stwierdzając jego prawomocność.

Wykonanie kar, wymienionych w art. 29 p. 4, 5 i 6 oraz w art. 35 p. 2 i 3, należy do Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Art. 70. Na żądanie profesora skazanego prawomocnie na karę dyscyplinarną, lub na żądanie jego ustawowych spadkobierców, można wznowić postępowanie nawet po wykonaniu kary, jeżeli osoby te przedstawiają takie nowe fakty i środki dowodowe, które bądź same przez się bądź w związku z faktami poprzednio ustalonymi lub dowodami poprzednio zebranymi mogą spowodować uwolnienie od zarzutu lub łagodniejszy wymiar kary dyscyplinarnej.

Art. 71. Żądanie wznowienia postępowania wnosi się do tej komisji dyscyplinarnej (Wyższej Komisji Dyscyplinarnej), która wydała orzeczenie ostateczne. Komisja rozstrzyga bez rozprawy o dopuszczalności wznowienia. Przeciwnie rozstrzygnięciu komisji dyscyplinarnej można na zasadach art. 66 wnieść odwołanie do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

Jeżeli decyzję o wznowieniu postępowania powzięła Wyższa Komisja Dyscyplinarna, zawiadamia

ona o tem właściwą komisję dyscyplinarną celem ponownego przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego.

Art. 72. Dopuszczenie wznowienia postępowania wstrzymuje wykonanie kary. Komisja dyscyplinarna zarządza w razie potrzeby śledztwo uzupełniające, poczem przekazuje sprawę do rozprawy dyscyplinarnej.

Art. 73. W razie uznania profesora ponownie winnym, nie można orzec kary surowszej od nałożonej w poprzednim postępowaniu.

Przy wykonywaniu ponownego orzeczenia należy uwzględnić karę już poniesioną.

W razie orzeczenia uniewinniającego lub skazującego na karę łagodniejszą, Skarb Państwa obowiązany jest zwrócić profesorowi, lub w razie jego śmierci członkom jego rodziny, uprawnionym do zaopatrzenia wdowiego lub sierocęgo, — sumę, jaką on względnie członkowie rodziny wskutek poprzedniego skazania stracili z dochodów służbowych lub zaopatrzenia.

Art. 74. Jeżeli naruszenie obowiązków przez profesora ma cechy czynu, objętego powszechnymi ustawami karnymi senat, Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego lub o ile sprawa skierowaną już została do komisji, komisja dyscyplinarna — czyni doniesienie karne.

Art. 75. Sady karne zawiadamiają o wdrożeniu postępowania karnego przeciwko profesorowi państwowej szkoły akademickiej, jako też o jego zakończeniu, rektora danej szkoły, który po zakończeniu sprawy karnej może żądać przesłania jej aktów. To samo prawo służy komisji dyscyplinarnej.

Po otrzymaniu wiadomości o wdrożeniu sądowego postępowania karnego, rektor postępuje zgodnie z art. 50, doniesienie zaś o zakończeniu postępowania sądowego przesyła, o ile postępowanie dyscyplinarne w tej sprawie jest wdrożone, komisji dyscyplinarnej.

Art. 76. W kwestjach nierozstrzygniętych w rozporządzeniu niniejszem należy w postępowaniu dyscyplinarnem stosować analogicznie przepisy ustawy postępowania karnego.

Art. 77. Komisja dyscyplinarna może każdej chwili zawiesić profesora w obowiązkach, jeżeli wdrożono przeciw niemu postępowanie karne lub dyscyplinarne, a pozostawienie go w czynnościach służbowych ze względu na rodzaj i doniosłość podniesionych przeciwko niemu zarzutów nie jest wskazane.

Art. 78. Zarządzenie aresztu sądowego (śledczego) powoduje tymczasowe zawieszenie aresztowanego w obowiązkach przez rektora.

Senat, a w nagłych wypadkach rektor, ma prawo zawiesić profesora tymczasowo w obowiązkach, jeżeli ze względu na treść zarzutu wykonywanie przez profesora obowiązków naraziłoby powagę szkoły akademickiej lub groziło jej dobru.

To samo prawo służy Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, jeżeli senat, mi-

mo zwrócenia się do niego Ministra, ze swego prawa w ciągu ośmiu dni nie skorzysta.

Tymczasowe zawieszenie nie podlega zaskarżeniu.

Art. 79. O zawieszeniu tymczasowem w obowiązkach (art. 78) rektor zawiadamia bezzwłocznie komisję dyscyplinarną, która obowiązana jest bezzwłocznie powziąć uchwałę zatwierdzającą lub uchylającą zawieszenie.

Uchwałę komisji w sprawie zawieszenia w obowiązkach należy natychmiast podać do wiadomości Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz senatowi, który winien ją bezzwłocznie wykonać.

Art. 80. Komisja dyscyplinarna, zarządzając lub zatwierdzając zawieszenie, może obniżyć na czas jego trwania uposażenie profesora najwyżej o połowę.

Art. 81. Zawieszenie w obowiązkach kończy się najpóźniej z chwilą zakończenia postępowania dyscyplinarnego.

Jeżeli jednak przyczyny, które spowodowały zawieszenie, odpadną wcześniej, komisja dyscyplinarna może każdego czasu uchylić zawieszenie.

Art. 82. O zarządzeniu, zatwierdzeniu lub uchynieniu zawieszenia w obowiązkach komisja dyscyplinarna rozstrzyga bez rozprawy.

Do odwołania od takich uchwał stosują się postanowienia art. 66.

Odwołanie nie wstrzymuje wykonania zawieszenia.

Art. 83. W razie orzeczenia skazującego na jedną z kar, wymienionych w art. 29 p. 3—6, czasu zawieszenia w obowiązkach nie liczy się do czasu służby czynnej.

Jeżeli postępowanie dyscyplinarne umorzono (art. 56), lub jeżeli zapadło orzeczenie uniewinniające lub skazujące na kary, wymienione w art. 29 p. 1 i 2, wypłaca się profesorowi zatrzymaną część uposażenia, a czas zawieszenia liczy się do czasu służby.

Art. 84. Doręczenia, o których mowa w rozporządzeniu niniejszem, są ważne, o ile skutecznie są do rąk własnych obwinionego, jego obrońcy tudzież rzecznika dyscyplinarnego lub jego zastępcy.

Jeżeli miejsce pobytu obwinionego nie da się ustalić, a obrońcy nie ustanowiono, należy wówczas ustanowić obrońcę z urzędu i doręczyć mu odnośne pismo.

Art. 85. O ile rozporządzenie niniejsze inaczej nie stanowi, zażalenia przeciwko zarządzeniom i uchwałom komisji dyscyplinarnej lub przewodniczącego tej komisji można wnosić tylko łącznie z zażaleniem przeciwko ostatecznemu zarządzeniu lub uchwałę, albo z odwołaniem od orzeczenia.

Zażalenie należy wnosić na ręce przewodniczącego komisji, który przesyła je wraz z aktami Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna rozstrzyga zażalenie bez rozprawy.

Bieg terminu rozpoczyna się z dniem następującym po doręczeniu.

O ile termin przypada na niedzielę lub dzień świąteczny, termin kończy się następnego dnia poprzedniego.

Dzień wysłania zażalenia lub odwołania przez pocztę uważa się za dzień ich wniesienia.

Art. 86. W razie przekroczenia terminu, Wyższa Komisja Dyscyplinarna może na prośbę obwinionego zezwolić na przywrócenie terminu, o ile obwiniony wykaże, że niezależnie od jego woli i winy okoliczności nie pozwoliły mu dotrzymać terminu.

Prośbę o przywrócenie terminu wносить należy równocześnie z zażaleniem lub odwołaniem do właściwej komisji dyscyplinarnej, która po zasięgnięciu opinii rzeczownika dyscyplinarnego przesyła ją do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna, zezwalając na przywrócenie terminu, może zarazem rozstrzygnąć odwołanie lub zażalenie.

TYTUŁ II.

Zastępcy profesorów i osoby mające zlecone wykłady i ćwiczenia.

Art. 87. Zastępcy profesorów i osoby mające zlecone wykłady i ćwiczenia pozostają w stosunku umownym do Państwa.

Wybór osób należy do właściwej rady wydziałowej i winien być zatwierdzony przez senat.

Umowę podpisuje rektor, wymaga ona jednak zatwierdzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Zastępcy profesorów powinni w każdym razie być zobowiązani do pełnej ilości godzin wykładów i ćwiczeń, przywiązanych do danej katedry.

Art. 88. Zasady umów, o ile nie są unormowane przepisami uposażeniowymi, ustala Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

TYTUŁ III.

Pomocnicze siły naukowe.

Art. 89. Pomocniczymi siłami naukowymi są adiunkci, kustosze, konstruktorzy (instruktorzy), prosektorzy, obserwatorzy, asystenci starsi, asystenci młodszy (demonstratorzy, elewi) i zastępcy asystentów.

Art. 90. Pomocnicze siły naukowe mianuje i zwalnia senat na wniosek rady wydziałowej.

Art. 91. Adiunkci, kustosze, konstruktorzy (instruktorzy), prosektorzy i obserwatorzy są mianowani każdorazowo na okres trzyletni; stałą nominację mogą otrzymać najwcześniej po 6 latach nieprzerwanej służby.

Jeżeli do lat 9 nie uzyskają stałej nominacji, nominacja ich nie może być ponowiona.

Stanowisk tych nie można łączyć z innymi stanowiskami w służbie państwowej.

Art. 92. Asystenci starsi są mianowani każdorazowo na jeden rok lub dwa lata; nominacja może być ponawiana przez lat 6, a jeżeli asystent starszy otrzymał tytuł docenta, przez lat 10.

W wypadkach wyjątkowych, na wniosek rady wydziałowej, zatwierdzony przez senat, Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może zezwolić na dalsze mianowanie asystenta starszego najwyżej na lat 3.

Art. 93. Warunkami nominacji adiunktów, kustoszów, konstruktorów (instruktorów), prosektorów, obserwatorów i asystentów starszych są: posiadanie co najmniej niższego stopnia naukowego, obywatelstwo polskie, nieskazitelna przeszłość i zdolność do działań prawnych.

Art. 94. Pismo nominacyjne podpisuje rektor. Wymienia ono stanowisko służbowe, nazwę szkoły akademickiej oraz katedry lub zakładu, minimalny wymiar zajęcia tygodniowego i okres, na który nominacja obowiązuje.

Art. 95. Wymiar minimalny obowiązków pomocniczych sił naukowych określa Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Art. 96. Objęcie obowiązków następuje w dniu wyznaczonym w związku z nominacją.

W razie niezgłoszenia się nominata w terminie oznaczonym i nieusprawiedliwienia zwłoki w ciągu dalszych dni 15, mianowanie traci ważność, co zostaje przez rektora pisemnie stwierdzone.

Datę objęcia obowiązków rektor stwierdza na piśmie nominacyjnym i zarządza zanotowanie jej w aktach personalnych.

Art. 97. Czas służby pomocniczych sił naukowych liczy się przy pierwszej nominacji od dnia rzeczywistego objęcia służby, a w razie zamianowania osoby, będącej w dniu nominacji w innej służbie państwowej, — od dnia zwolnienia od poprzednich obowiązków służbowych.

Sposób obliczania czasu służby pod względem praw emerytalnych określaą przepisy emerytalne.

Art. 98. Pomocnicze siły naukowe składają na ręce rektora przy pierwszej nominacji oraz przy ponownej nominacji po przerwie przyrzeczenie służbowe, po nominacji zaś na stałe ślubowanie.

Tekst przyrzeczenia i ślubowania ustali rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Art. 99. Pomocnicze siły naukowe obowiązane są być pomocnikami profesorom w prowadzeniu pracy naukowej, pedagogicznej i administracyjnej.

Art. 100. Pomocnicze siły naukowe obowiązane są:

1) wypełniać polecenia służbowe profesorów, którym podlegają;

2) w służbie i poza służbą strzec powagi swego stanowiska i unikać wszystkiego, co mogłoby obniżyć godność ich stanowiska i zaufanie, którego ono wymaga;

3) wszelkie prośby, przedstawienia i zażalenia w sprawach służbowych, przysyłać na ręce profesora, któremu służbowo podlegają;

4) uzyskiwać zezwolenia profesora, któremu służbowo podlegają, na wszelkie płatne zajęcia uboczne;

5) wypełniać obowiązki, określone w regulaminach poszczególnych zakładów szkół akademickich.

Art. 101. Art. 13 stosuje się także do pomocniczych sił naukowych z tą zmianą, że doniesienie winno być skierowane do profesora, któremu pomocnicza siła naukowa podlega.

Nieobecność w służbie z powodu choroby dłuższa niż 6 miesięcy powoduje zwolnienie z obowiązków. Dla sił pomocniczych, mianowanych na stałe, okres ten wynosi jeden rok, przyczem przy zwolnieniu zachowują one nabyte prawa emerytalne.

Przy obliczaniu 6-miesięcznego względnie rocznego czasu trwania choroby mają analogiczne zastosowanie przepisy art. 17 ust. 4.

Art. 102. Pomocnicze siły naukowe mają prawo do urlopu wypoczynkowego w okresie wakacyjnym w wymiarze od 4 do 6 tygodni w czasie, ustalonym przez profesora.

Poza urlopem wypoczynkowym może być pomocniczej sile naukowej udzielony urlop:

- a) dla poratowania zdrowia,
- b) dla załatwienia spraw osobistych, rodzinnych i majątkowych,
- c) dla celów naukowych.

Urlopu do 8 dni w ciągu jednego roku akademickiego udziela właściwy profesor, powyżej tego okresu czasu do dni 14 — dziekan na wniosek właściwego profesora, powyżej ostatniego okresu czasu do dni 30 — rektor na wniosek dziekana, wreszcie powyżej 30 dni w ciągu jednego roku akademickiego — Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na wniosek rady wydziałowej, zatwierdzony przez senat.

Urlop płatny może być udzielony dla poratowania zdrowia do 6 miesięcy, dla załatwienia spraw osobistych, rodzinnych i majątkowych do miesiąca; za dalszy czas trwania urlopu wstrzymuje się uposażenie służbowe. Urlop nie może wogóle być udzielony na dłużej niż jeden rok.

Przy obliczaniu sześciomiesięcznego względnie jednomiesięcznego czasu trwania urlopu mają analogiczne zastosowanie przepisy art. 17 ust. 4.

Art. 103. Art. 20 i 21 stosują się do pomocniczych sił naukowych.

Art. 104. Rozwiązanie stosunku służbowego prowizorycznej pomocniczej siły naukowej następuje z upływem terminu w piśmie nominacyjnym określonego (art. 94). Nadto rektor może rozwiązać stosunek służbowy przed powyższym terminem za trzymiesięcznym wypowiedzeniem na podstawie uchwały senatu, powziętej na wniosek rady wydziałowej.

Art. 105. Jeżeli wskutek zmian w organizacji szkoły akademickiej niema możliwości zatrudnienia nadal pomocniczej siły naukowej mianowanej na stałe, lub jeżeli zająd okoliczności nie pozwalające ze względu na dobro szkoły na pozostawienie takiej siły pomocniczej na danem stanowisku, ani na dalsze zatrudnienie jej na innym odpowiednim stanowisku w szkołach akademickich, senat może zarządzić przeniesienie jej w stan nieczynny. Zarządzenie to wymaga zatwierdzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Pomocnicza siła naukowa, przeniesiona w stan nieczynny, zatrzymuje pełne uposażenie służbowe i okres ten liczy się do wymiaru emerytury.

Jeżeli w przeciągu 6-ciu miesięcy nie nastąpi powołanie do czynnej służby, należy pomocniczą siłę naukową zwolnić ze służby państwowej przy zastosowaniu odnośnych przepisów emerytalnych.

Art. 106. Przepisy art. 24 i 25 stosują się analogicznie do pomocniczych sił naukowych z tą zmianą, że przyjęcie zgłoszenia należy do senatu.

Art. 107. Za mniejsze uchybienia obowiązkom rektor wymierza pomocniczym siłom naukowym karę porządkową upomnienia.

Cięższe naruszenia obowiązków służbowych pomocniczych sił naukowych pociągają za sobą odpowiedzialność dyscyplinarną.

Art. 108. Karami dyscyplinarnymi są:

- 1) nagana,
- 2) wstrzymanie posunięcia do wyższego szczebla uposażenia na przeciąg czasu od roku do lat 3,
- 3) odliczenie lat służby od roku do 3 lat,
- 4) przeniesienie mianowanej na stałe pomocniczej siły naukowej w stan spoczynku z umniejszeniem uposażenia najwyżej o 50%,
- 5) wydalenie ze służby.

Art. 109. Art. 27, 28, 30, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 41, 43, 44, 45, 46 ust. 2 oraz 47 do 86 stosują się dosłownie lub analogicznie w sprawach dotyczących adiunktów, kustoszów, konstruktorów (instruktorów), prosektorów, obserwatorów i asystentów starszych w służbie czynnej, w stanie nieczynnym i w stanie spoczynku.

Do pomocniczych sił naukowych, przeniesionych w stan nieczynny, stosuje się kary dyscyplinarne, przewidziane w art. 35.

Art. 110. Do orzekania w sprawach dyscyplinarnych pomocniczych sił naukowych powołane są oddzielne komisje dyscyplinarne w poszczególnych szkołach akademickich.

Członków komisji powołuje senat na okres trzyletni z pośród profesorów i pomocniczych sił naukowych odnośnej szkoły. Senat wyznacza z pośród członków, będących profesorami, przewodniczącego i jego zastępcę. Komisje obradują i orzekają w kompletach, złożonych z trzech osób i tworzonych przez przewodniczącego dla każdej sprawy w ten sposób, aby jeden z członków pochodził z pośród pomocniczych sił naukowych.

Rzecznika dyscyplinarnego powołuje senat zśród profesorów na lat 3.

Drugą instancją w sprawach dyscyplinarnych pomocniczych sił naukowych jest senat.

Art. 111. Postanowieniom art. 90 do 110 nie podlegają adjunkci, kustosze, konstruktorzy (instruktorzy), prosektorzy, obserwatorzy i asystenci starsi pełniący obowiązki na podstawie umowy, nadto wszyscy asystenci młodszy (demonstratorzy i elewi) i zastępcy asystentów, którzy powoływani są wyłącznie na podstawie umowy.

Art. 112. Warunkiem powołania asystenta młodszego (demonstratora i elewa) jest w zasadzie posiadanie dyplomu niższego stopnia naukowego. Wyjątkowo, za zezwoleniem Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na wniosek wydziałowej, zatwierdzony przez senat, asystentem młodszym może być mianowany student w ostatnich latach studiów. Warunkiem powołania na zastępcę asystenta jest co najmniej ukończenie dwóch lat studiów.

Umowę zawiera się na okres roku akademickiego lub na krótszy okres czasu.

Stosunek służbowy asystenta młodszego może trwać najwyżej lat trzy, zastępcy asystenta — najwyżej dwa lata.

Art. 113. Umowa powinna zawierać:

1) stanowisko służbowe, nazwę szkoły akademickiej oraz katedry lub zakładu, minimalny wymiar zajęcia tygodniowego i okres, na który umowa obowiązuje,

2) zakres obowiązków, określonych analogicznie do art. 99 i 100,

3) wymiar wynagrodzenia lub powołanie się na przepisy normujące wynagrodzenie,

4) postanowienie, że w razie naruszenia obowiązków senat akademicki ma prawo natychmiastowego rozwiązania stosunku służbowego bez prawa do odszkodowania.

Umowę podpisuje dziekan.

TYTUŁ IV.

Postanowienia końcowe.

Art. 114. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Art. 115. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z chwilą wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traca moc obowiązującą: art. 12 p. 8, art. 19 p. 11, art. 26 p. 3, art. 32 p. 4 w odniesieniu do pomocniczych sił naukowych, art. 39 p. 2, art. 43, 46, 47, 48, 49 i art. 62 do 66 ustaw z dnia 13 lipca 1920 r. o szkołach akademickich (Dz. U. R. P. Nr. 72 poz. 494), ustawa z dnia 26 września 1922 r. w sprawie części-

wego zawieszenia art. 47 powołanej ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 830) oraz wszelkie przepisy prawne, sprzeczne z rozporządzeniem niniejszym.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*